

SBÍRKA
ROZKVETLÝCH
BODLÁKŮ

RUKOU HONZY ŽÁKA

SBÍRKA
ROZKVETLÝCH
BODLÁKŮ

RUKOU HONZY ŽÁKA

2022

Obsah

---

4. Ve stínu mocného javoru
5. Šnek
6. Balada papírová
7. Vánoční
8. Běží Martinka ulicí
9. Borovice u Zborné
10. Čest
11. Kovidový kokot
12. Cynický cvalík
13. Zastavme se
14. Nostalgická myš
16. Óda za padlého kamaráda
17. Z pod deky
18. Vyznání...
19. Na pospas osudu
22. Jeden život

VEŠKERÁ PODOBNOST POSTAV JE ČISTĚ NÁHODNÁ.
POKUD JSTE SE I TAK POZNALI, MŮŽETE SI ZA TO SAMI.

VE STÍNU

MOCNEHO

JAVORU

Ve stínu mocného javoru,
Martina koupe se v lavoru.

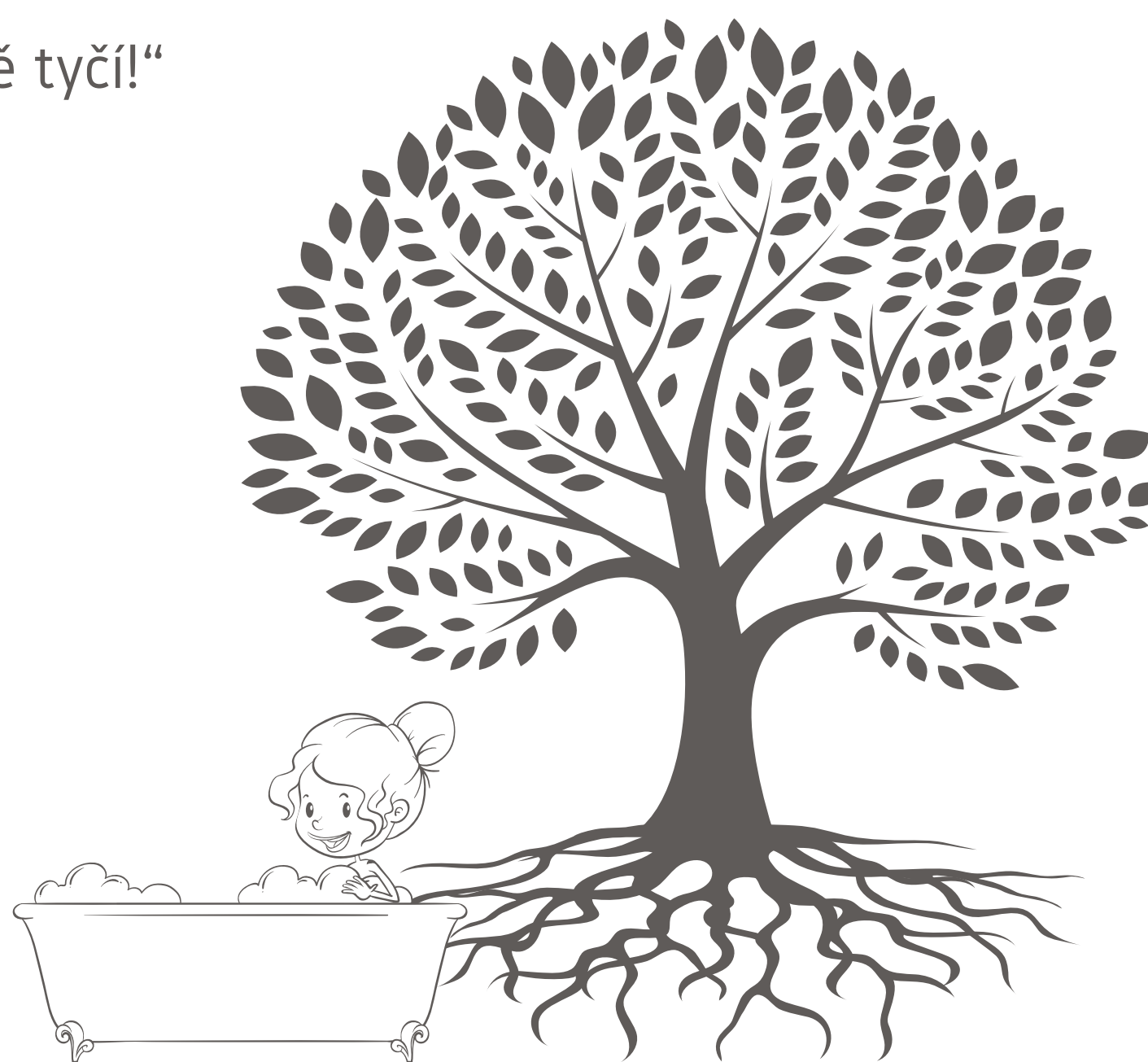
Slunko pálí jak sviň z oblohy,
Martina chladí hebké své nohy.

Ej hled'me na tu křepelku,
sem tam si namočí prdelku.

Hej potvoro žlutá, zalez na chvíličku,
neb spálíš tu moji zadničku.

Martina zčervená a vzteky křičí,
„tak dost koule žlutá, bo jebnu tě tyčí!“

Slunko se žlutí až směje se,
Martina v lavoru dál peče se.

ŠNEK

Tlak v žilách mi stoupá,
do mysli pochyba se vloupá.
Dnes chytl jsem řádný vztek,
pod podrážkou zakřupal šnek.

Ulita křupla,
jak noha si dupla.
Z ní kouká nasraný šnek,
já, sprost'ák, dal se na útěk.

Šnek za mnou křičí,
že prý mě zničí.
Že prý si mě najde,
než slunko dnes zajde.

Chvěji se strachem,
životním krachem.
Však dostal jsem najednou nápad,
hurá, už nemusím z mostu skákat.

Dobře to dopadlo, nejsem holt blbeček,
šnekovi lepidlem spravil jsem domeček.

*Psaním této ptákoviny nebylo ublíženo žádnému šneku.

BALADA

PAPÍROVÁ

Ulehl jsem do postele,
připravil se ke spánku.
A cítím se vážně skvěle,
ve svém hebkém pyžámku.

Noc mě sněním políbila,
sen se vkrádá do mysli.
Náhle se shora řítí síla,
se zákeřnými úmysly.

Nad postelí plakát visel,
avšak dal se na cestu.
Zákonitě tedy musel,
přistát mi na ksichtu.

Budím se a křičím hrůzou,
jest to konec života?
Tma černá je věčnou zkárou,
přišla papírová slepota.

Odhazuji papír drzý,
jedno teď už ale vím.
Neuroním žádné slzy,
zmačkám ho a zahodím.

VÁNOČNÍ

Jak to bývá po roce,
máme opět Vánoce.

Budou tady krátký čas,
měly by být plny krás.

Přeji Vám všem zdravíčko,
napijme se maličko.

Pohodu a žádný stres,
štěstí, klid a také sex...

At' se splní Vaše sny,
přeji Vám všem krásné dny.

BĚŽELA

MARTINKA

ULICÍ

Běžela Martinka ulicí,
za ní trpaslík s velkou hadicí.

Počkej dívčino malou chvílenku,
neb nadzvednu ti sukénku.

Martínka víská a ječí,
trpaslík již u ní klečí.

„Dolů dívčino s tou suknicí“,
polaskám tě mou hadicí.

V hlavě chlípné myšlenky,
„hej ukaž mi ty své kozenky.“

Kozenky ven vyvalila,
trpaslíka zavalila.

Z toho plyne poučení,
i když nad sex vlastně není.

Chceš-li s dívkou spáti,
musíš jí svou lásku dáti.

BOROVICE

U ZBORNE

Honza Žák:

Stojí stará borovice,
za Jihlavou u silnice.

Od Bobinky:

Stojí sama jako král,
s korunou si vítr hrál.

Od Ivety Ortové:

Pocestné tu léta hlídá,
v koruně ji vítr zpívá.

Honza Žák:

Na odiv se dala světu,
stáří nese na svém hřbetu.

Od Bořka „Hagena“ Hraničky:

Pamětnice dávných časů,
vystavuje svoji krásu.
Tulákům i řidičům,
kteří míří k dalším dnům.

Honza Žák:

Dojdi člověče až sem,
a měj zkrátka hezký den.

*Básnička vznikla z komentářů mých kamarádů na FB. Děkuji Vám moc.

ČEST

Ústa rozpraskána zlobou,
v tváři, jak dva uhlíky žhnou oči mé.
Stojím pevně, kořeny místo nohou,
hrdost a čest v srdci zůstane.

Stojíme pevně ve větru, dešti,
v mysli však pokora jest.
Ženy a muži, lidé čeští,
vždy znali slovo čest.

Ptám se sám sebe, nejistý dobou:
Co tady po nás zůstane?
Zdalipak lidé svorně žíti budou?

Co myslíš Ty, občane?

KOVIDOVÝ

KOKOT

Nestačí mu televize, nestačí mu noviny,
na Fejsbůku denodenně mele jenom kraviny.

Od rána až do večera, trpí značným neklidem,
všem už je za kokota, pomátnul se kovidem.

At' je v práci nebo doma,
napadaj ho hustá slova.

Srší vtipem z očkování,
že prý virus nezahání.

A tak píše nebo sdílí,
zloba v duši jeho sílí.

To vše k svému nevkusy,
vybleje do statusu.

CYNICKÝ

CVALÍK

Cynický cvalík ce Cecilkou cestují Čechistánem.

Cválají cestou.

Cedule!

Čajovna...

Crcají čaj. Cálují candáta.

Cmunda ce cibulí?

Cecilka camrá cuketu.

Cáluj, cáluj!, cení ce Cvalík.

Cecilka cvakla cvalíkovi cucflek.

Čurbes!

Cvalík cucá Cecilku.

Ceckatá Cecilka ce culí.

Cvoci.

Cvalík crcá cloumák.

Cvaki cígo.

Cecilka čumí.

Čóruje cíga...

Coura, cuká ce Cvalík.

ZASTAVME SE

Podívej se kolem sobe,
jak nám z toho všeho jebe.

Na všechno jen chvátáme,
líbit si vše necháme.

V hospodě pak u piva,
z každého je hrdina.

Politici se předhánějí,
co vše pro nás udělají.

Když jim dáme ten náš hlas,
nenechají nás na pospas.

Je to celé trochu k pláči,
kam tenhle náš svět kráčí.

Peníze, ty milujeme,
a vrchnost se nám pouze směje.

Stávaj' se z nás otroci,
kterým není pomoci.

Tak se zastav člověče,
než Ti život uteče.

Život proudí jak voda v řece.
tak zastav se člověče, zastav se přece!

A svět se točí dál a točit bude,
jen ten bordel je holt všude.

NOSTALGICKÁ

MYŠ

Nostalgická myš,
přišla o svou skrýš.

Mžourá svýma očkama,
co teď bude s kočkama?

Se silami na konci,
schovám se snad v kredenci.

Snad tam budu v klidu spát,
a kočky mě nebudou srát.

V kuchyni to libě voní,
co se myšce hlavou honí?

Jak si urvat sýra kousku,
zakousnout pak k tomu housku?

A jak řekla, tak se stalo,
mlaskání se ozývalo.

A já běžím do kuchyně,
kde cosi klohní kolegyně.

Rozrazil jsem v mžiku dveře,
v tváři výraz divé zvěře.

Copak to tu zase mlaská,
snad to není plavovláska?

Slečna na mě divně civí,
kroutí hlavou, jak se diví.

Co tu blbneš, co tu jančíš,
proč tu takhle trapně tančíš?

Než jsem stačil něco říci,
zřela myšku a jebla jí lžicí.

Myšce se honí hvězdičky hlavou,
tupě zírám na děvku plavou.

Je tady myš, divě křičí,
já jen koukám, mám to v piči.

Zdvihám ze země malého tvorečka,
ať si křičí, hysterka, děvečka.

Slečna se však naštvála,
do prdele mě poslala.

Jen ať si táhne, ať si křičí,
náladu mi těžko zničí.

Myška na dlani mi tiše leží,
čas jak řeka stále běží.

Budu hodný na tu myšku,
podrbám ji na plavém bříšku.

Pak jí dám pár oříšků,
a uložím do pelíšku.

Však už je čas jít spát,
a nechat si něco zdát...

ÓDA ZA PADLEHO

KAMARÁDA

Dvanáct let věrně jsi mi sloužil,
dvanáct let byl mi po ruce.
Obrázky tvořit jsi mi toužil,
fungoval věrně i po záruce.

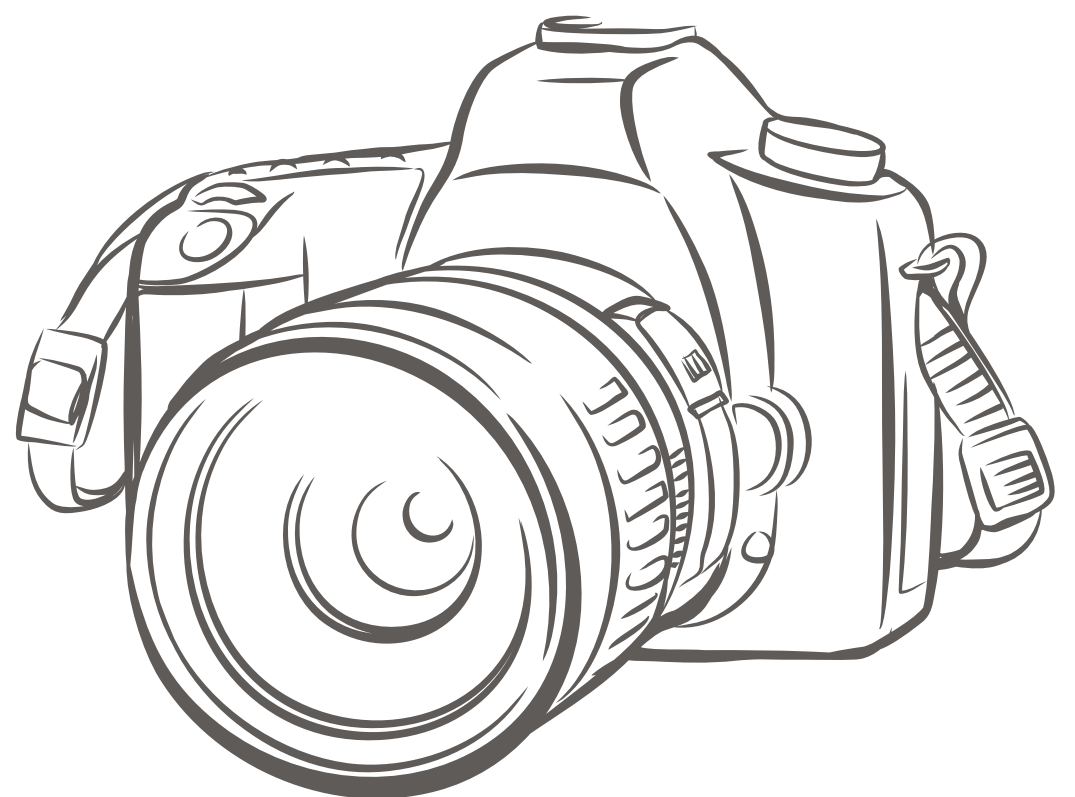
Co švandy užili jsme spolu,
zachytával jsi mé vize.
Pak vzal jsem tě jednoho dne do dolu,
netušíc, že dostaví se krize.

Prachem a bahnem vláčel jsem tě,
po všemožném to podzemí.
V osudný den vydal jsem tě vodě,
a způsobil ti problémy.

Pozdě uvědomil jsem si svou vinu,
ač očistil tě a osušil.
Po zapnutí fungoval jsi na polovinu,
mou chybou jsem obvody tvé narušil.

Smuten hledal jsem za tebe náhradu,
a pomoc přišla v pravý čas.
Odložil jsem tě na hromadu do skladu,
a kopii tvou dostal jsem včas.

A zase spolu obrázky tvoříme,
a já v duchu ptám se sám sebe.
Zda do podzemí se opět vrátíme,
bys neodešel do křemíkového nebe.

Z POD DEKY

Když koukáš na mě z pod deky,
záblesk v očích navěky.

Když koukáš na mě z pod deky,
jsi má, a to na věky.

Když koukáš na mě z pod deky,
jak divoké milování u řeky...

Když koukáš na mě z pod deky,
těším se na Tvé doteky.

Když koukáš na mě z pod deky,
skočím k tobě bezděky.

Když koukáš na mě z pod deky,
budu jen tvůj, navěky...

VYZNÁNÍ

Když prvně tvé oči viděl jsem,
nebyl jsem mužem, byl jsem lvem.
Když prvně tvá ústa viděl jsem,
chtěl jsem být jen tvým snem.

Když prvně tvůj hlas slyšel jsem,
den se stal nocí, noc zas dnem.
Když prvně tvé já jsem zřel,
mysl odlétla jak hejna včel.

Když prvně tvá ňadra viděl jsem,
ta nutnost políbit je svým rtem.
Když po první noci od tebe jsem odcházel,
jasný svit měsíce mě provázel.

Když mívám tě nyní ve svých snech,
rozkvetou květiny v záhonech.
Když mívám tě, nestačí mi dech,
naše milování nesčetl bych na prstech.

Když vyznávám se ti svou láskou,
život můj je velkou sázkou.
Když dávám se ti napořád,
chci abys věděla: Mám Tě rád.

NA POSPAS

OSUDU

Chodíme kolem nich. Často bez povšimnutí, a jen málo z nás zvedne oči. Zastavíme se a pokocháme. Mnohdy i nevěřícně pokýváme hlavou. Pak se myšlenky rozutečou a my odcházíme.

Stojí tam. Mnohdy celá staletí. Ne, nejsou to stromy. Jsou to domy, vily, tvrze či zámky, jakkoliv chcete. Výdobytky lidí, kteří si již od pradávna stavěli různá obydlí. Od prvních chatrčí, po opevněné hrady či majestátní zámky. Až jsme modernizací doby skončili v panelových kotcích.

Avšak to, co jsme po dlouhá léta či staletí pilovali k dokonalosti, opouštíme. Opuštěné stavby. Mnohdy ruiny. I ony mají své kouzlo a zároveň zmar. Otvory po oknech, kde si vítr pohrává se zbytky okenic. Zbytky dveří, které na nás cení své neviditelné zuby. A ve zbytcích komínů si píská meluzína.

Mnozí ten pohled nemají rádi. Bojí se jich. Přejí si, aby ta barabizna lehla a na jejím místě vyrostl moderní dům. A pískoviště. Jo a támhle vzadu hodně parkovacích míst. Vždyť je to moderní, nebo ne?

Ale to malé procento z nás, co se zastavilo to vidí jinak. Ve zmaru vidí krásu. A máme touhu objevovat. Proč odsud lidé odešli? Co je k tomu vedlo?

A tak jsem se zastavil. Tak jako již několikrát. Srdce, co chtělo objevovat, zaplesalo. Vyrážím a nohy pomalu rozhrnují zanedbaný trávník. Před ním se tyčí průčelí domu, který by tu snad už neměl být. Je to smutný pohled. Kdysi honosný zámek se nezájmem člověka proměnil v ubohou trosku. Střecha zmizela v propadlišti dějin, a jen smutná okna žalují, že zde byl kdysi život.

Postupuji dál a překonávám zvalený plot. Vlastně to, co z plotu zbylo. Na zemi leží rozlámaná cedulka zákazu vstupu. Kousek přede mnou se na mě zubí otvor po dveřích. „Blázne nechod' tam,“ našeptává andílek na levém rameni. Neposlouchám ho a jdu dál. Víím, co hledám. Přicházím ke dveřím a pomalu vcházím.

Chlad a tma mě obejmula. Oči si zvykají a já stojím v místnosti s krásnými klenutými stropy. Vlevo kdysi stály kamna, nyní jen díra a cihly z komína zdobí zdejší podlahu.

Je to tristní pohled, ale něčím krásný. A hle, tamhle vzadu trčí kousek žebříku. Ten jistě povede do sklepních prostor. Ty ale nejsou mým cílem. Nejsem tu poprvé. Mohu odtud jít třemi směry, vydávám se vlevo. Projdu pod klenutým obloukem a stanu ve větší místnosti. „Co zde asi dříve bylo?“ pomyslím si. Dnes to již nelze poznat.

Místnost je tmavá, ponurá, sutiny místo podlahy. Je zde absolutní ticho. Jen mé kroky naruší tento zvláštní klid. A hle! Paprsek světla si sem našel cestu. Vzhlednu. Nade mnou se pnou trámy a však bez podlah. A všudypřítomný žebřík. Nepolezu však nahoru, dnes mám cíl jiný.

Otočím se a vydávám se napříč zámkem. Míjím vstupní halu, kde bylo kdysi honosné schodiště. To již dávno vzal čas. A o stěnu tu stojí opřený další žebřík. „Ten se bude později hodit,“ pomyslím si.

Procházím posledním otvorem ve zdi. Předě mnou se otevírá velká místnost. Sem vedla má dnešní cesta. Ocítám se totiž v zámecké kapli...

Viděl jsem a navštívil hodně opuštěných zámků a vil. Tenhle, ač na pokraji smrti má něco, co ostatní ne. Zámecká kaple odolává vší té zkáze. Že by vyšší moc? To nechám na každého rozhodnutí. Toto místo mě učarovalo. Čas je tu relativní pojem. A z výšky se na vás koukají němá ústa andílků.

Zastavím se a nechám se opájet místem. Vteřiny miji minuty a všude ten nepřekonatelný klid a ticho. Zvenčí sem nedolehne zpěv ptáků a ani hluk okolní civilizace.

Ne neumím se modlit a ani nejsem věřící. Na svatostánky pohlížím jinak. Vždy mě bavila architektura a historie. A tady je vše dohromady. Jen ten oltář tomu chybí. Být zde lavice, posedím.

A tak pokleknu a nechám kolem sebe proudit čas. Myšlenky, jak řeka proudí hlavou. Dírami po oknech sem zvědavě nakukuje sluníčko. Někde vzadu se ozvala rána. Vytrhává mě z rozjímání. Je čas jít.

Ale co ten žebřík chlapče? Je přece za rohem. A vede tam nahoru k andílkům... Žebřík byl poněkud vachrlatý, když jsem na něj vstoupil. Rozvrzal se do prazvláštních árií a jeho dřevní konzistence ve mně nebudila důvěru. Ale víte, jak se to říká, „co vás nezabije, to vás posílí“. Fakt by mě zajímalo, kdo tohle rčení vymyslel.

Vysápal jsem se po něm s pocitem medvěda v říji. A stanul na malém balkónku. Kaple mi ležela u nohou. Úžasný pocit, kdo nezažil, nepochopí. Vytahuji fot'ák a fotka za fotkou letí na SD kartu. Kdo ví, jak dlouho to tu bude ještě stát.

Dofotím, a chvilku postojím. Místo je to vážně majestátné. Ale je čas. Čas se vydat dál, a nechat tohle místo na pospas osudu.

Zdolávám žebřík a vycházím ven. Závan čerstvého vzduchu mě pohladí. Přecházím po zbytcích zahrady a naposled se otáčím. Zámek, jako by se usmál. Opětuji úsměv a duchu mu popřeji hodně štěstí. Snad se sem lidé zas vrátí...

JEDEN ŽIVOT

Otevřel oči. Prudký záblesk světla jej přinutil je opět zavřít. Všechno kolem něj bylo nové. Světla, vůně, tolik vůní! Otevřel opět oči a rozhlédl se. Nepřeberné množství barev jej ohromilo. Nemohl se jich nabažit. Z jeho rozjímání jej vyrušil hlas:

„Vítej a udělej si pohodlí. Představ si, že by tvůj život byl jako tato louka...“

„To není těžké si to představit.“

„Nepřerušuj mě, prosím. Děkuji.“

„Každá květina by byla tvůj úspěch, každý bodlák prohra. Chodil bys životem bosý. A jelikož každá květinka, tak jako bodlák kvete, i tvé úspěchy a prohry by kvetly až by nakonec odkvetly.“

„To bych si je ale nemohl zapamatovat!“

„A co by sis nemohl pamatovat? Klady? Zápory? Nebo oboje?“

„Oboje! Z čeho bych se pak poučil?“

„Výborně! Tvá mysl je tedy zdravá. Pojd' se tedy projít.“

Louka voní, tráva se zelená, po obloze se líně potulují mráčky.

„To jsem právě přišel na svět. Vidiš, všechno kvete, tu, tam, i támhle vzadu, jak vede ta cesta.“

„Pojd'me po ní tedy.“

„Neblázni, neumím ještě chodit...“

„Dobrá, budeme se batolit.“

„Svět je tak barevný a plný vjemů. Nic mě netrápí. Všude samé květiny. Vida, i postavit se můžu.“

„A když se ohlédneš?“

„Nic moc tam není. Tráva a květiny jsou suché. Krajina potemnělá. Ale zůstává po mě cestička.“

„To je tvá minulost, neohlížej se po ní příliš. Není dobré pobývat příliš v minulosti. Nechceš jít dál?““

„Ano, ale jde to ztuha. Pořád se musím otáčet.“

„Zapomeň na to, co bylo!“

„Vidím krásný potůček. A při něm jakousi siluetu. Má krásné vlasy. Co je to?“

„To je láska.“

„Je nádherná.“

„Občas i bolí, když nevíš, jak s ní zacházet.“

„Seznámíš mě s ní?“

„Ty to nezvládneš sám?“

„Stydím se...“

„To je dobře, ale dokud to nezkusíš, nebudeš vědět, jak chutná.“

„Dobrý den, láska. Jsem zde nový, smím tě poznat?“

A tak láska vzala nováčka pod křídla. Ukázala mu své taje, rozdělila se s ním o radost, hladila jej po tváři. Dny byly projasněné sluncem a spokojeností. Jednoho dne se však zatáhlo.

„Proč odchází? Slyšíš, proč odchází?“

„Každá láska jednou odejde...“

„Jsem smutný. Když se otočím, cítím její krásu a pohlazení na duši.“

„Neohlížej se, co bylo, bylo. Taková je láska.“

„Jsi zlý...“

„Nejsem ani dobrý, ani zlý. Zkrátka jsem. Co dál vidíš před sebou?“

„Tam vpředu kdosi je. Něco má v ruce a mává tím.“

„Pojďme blíž.“

„Bože, co to dělá?“

„Má kosu a seče tvou louku.“

„Ale proč, bolí to! Jako by s každým mávnutím kosy odcházela má bezstarostná léta.“

„Ano, tvůj přerod v muže je hotov. Užel jsi dlouhou cestu.“

„Zdá se mi, jako bychom šli jen malou chvílku...“

„Malou chvílku? Myslíš, že všechny tyto květiny vyrostly za malou chvílku?“

„Asi ne, máš pravdu. Budu muset více pozorovat okolí.“

„Měl bys. Ono ti má totiž co nabídnout. Jsou mnozí, kteří se příliš nezajímají.“

„Co se s nimi stane?“

„Inu, projdou svou loukou a ta odkvete...“

„A co je pak?“

„Už není žádné pak...“

„Nerozumím ti.“

„To je dobře, na to máš ještě čas.“

„Co je to támhle za novou květinu, neznám ji. A támhle je další a další...“

„To jsou bodláky...“

„Jsou krásné, barevné.“

„Běž a projdi se v nich.“

Ozval se výkřik. Po tvářích se mu kutálely slzy. Nechápal. Otočil se za hlasem, ten tu však nebyl. Jako by vše potemnělo. Loukou se prohnal oslnivý blesk a vzápětí zahřmělo. Jeho duše se stáhla. Pocítil zvláštní tlak na hrudi.

Byl podobný tomu, když odešla láska. Schoulil se pod stromem do klubíčka a přemýšlel, co dál. Čas běžel. Anděl s d'áblem mu usilovali duši. Bouřka odcházela, vítr se hnal loukou, až ho jeho zvuk ukolébal ke spánku.

Procítl, a slunce již stálo na obloze a paprsky sušilo neplechu, kterou po sobě nechala bouřka. Cítil se líp. Už nebyl tak sevřený. Byl tu však někdo, koho již znal...

„V každém životě, dříve či později, přijde první neúspěch. Každý jej prožívá jinak.“

„Tohle již nechci nikdy zažít.“

„Blázínku, budeš se muset ještě hodně učit, abys ses těch pocitů vyvaroval.“

„Nechci je ve svém životě, zbav mě jich! Slyšíš, zbav mě jich!“

„Nejde to, vždy tu s tebou budou, někdy jen rychleji pominou.“

„Co je to pak ale za život?“

„Nechceš se učit? To je jen začátek. Máš toho ještě hodně před sebou...“

„Chci. Chci se učit, jen nechci trpět.“

„Bez toho to nejde!“

„Jsme na cestě, uvědom si to. Na své vlastní cestě.“

„Chtěl bych se posadit, chvíli si odpočinout.“

„Rozhlédni se, co vidíš?“

„Pěkné místo ve stínu, támhle pod těmi vzrostlými stromy.“

„Máš pravdu, je tu krásně. Inu, posad'me se.“

Posadil se na vyvýšeninu. Bylo odtud vidět do všech stran. Měl nutkání se ohlédnout, ale neudělal to. Cesta dopředu se klikatila a mizela v neznámu. Vál vlahý vítr. Přemýšlel. Jasně, půjde stále dál, ale kam vlastně? Kam dojde? Kam ho jeho cesta dovede? Co ho tam čeká? Dověděl se o smrti, ale nevěděl, jak ji definovat. Měl obavy.

„Co je tam, na konci cesty?“

„Říkal jsem ti, na to máš ještě čas.“

„Ano, ale, rád bych to věděl. Chtěl bych být připraven.“

„Nikdo není připraven, nikdo neví, co ho čeká...“

„Jak se tomu říká?“

„Smrt.“

„Tím všechno skončí?“

„Ano.“

„A co má louka? A cesta, kterou jsem urazil?“

„Louka odkvete, po tvé cestě se mohou vydat jiní.“

„Jiní? Kdo, jiní?“

„Třeba tvoje děti.“

„Mohou navázat na moji cestu?“

„Ano, mohou nést tvůj odkaz budoucím generacím.“

„Ale já nemám žádné děti...“

Smrákalo se. Slunce končilo každodenní pout' po obloze a objevily se první červánky. Vítr si hvízdal svoji písničku a proháněl se trsy trav, květin a bodláků, které zde za ta léta vyrostly. Opřel se o statný strom a zahleděl se na oblohu. Na ní byly tisíce a tisíce malých hvězdiček. Jsou to životy těch, kteří již minuli? Těch, kteří odpočívají po své pouti? Kdo ví? Zavřel oči. Vítr a tisíce vůni ho ukolébaly ke spánku.

„Dobré ráno.“

Probral se. To není ten hlas, který znal ze své pouti. Otevřel oči, posadil se. Spatřil vedle sebe bytost s dlouhými vlasy, vítr si s nimi lenivě pohrával. Ve tváři měla dvě nádherné oči, jejichž modř se podobala horské tůni. Pod nosíkem úsměv, který by rozpustil snad i ledovec. Rozbušilo se mu srdce. Že by láska? Odvážil se jí oslovit...

„Lásko? Jsi to ty, lásko?“

„Ano, čekám tu na tebe.“

„Co by sis přál?“, pravila láska.

„Spokojený život...“

„Mohu ti ho dát, ale nebude to zadarmo!“

„Co žádáš?“

„Dám ti svou lásku, když ji opětuješ.“

„To je lehké...“

„Myslíš?“

Nemohl a ani netušil, že se mýlí. Láska se nedává, láska se žije. Když není opětována, umírá. Tak je to se vším. Když se nad tím zamyslíme, je to vlastně jednoduché. Prožíváme-li to, jsme buďto na výši svého bytí nebo dolů sražení. Hádáme se a ztrácíme blízké kolem sebe. Pálíme mosty. Utíkáme.

Láska se mu vydala. Byl šťasten, jako nikdy předtím. Viděl nevšední barvy, cítil hudbu, žil. Cesta, po které šli, jim utíkala pod nohama. Nesčetněkrát zapadlo slunce a ráno se opět rozzářilo na obloze.

„Víš, po které cestě jdeš?“ optala se ho jednou láska.

„Ano vím,“ odvětil zadumaně, „je to můj život.“

„Tvůj život,“ odvětila láska, „ano, ale i můj.“

Nastalo ticho. Šli dál, nebylo třeba slov. Někdy příliš mnoho a zbytečně mluvíme.

„Kde končí?“ optal se znenadání.

„To ti nemohu říci,“ odvětila láska. „Ale netrap se, žij dneškem.“

„Rád bych, aby tu po mě něco zůstalo.“

„Můžeš mít děti, a ty ponesou tvůj odkaz dál.“

„Ano, vím, už jsem to slyšel“, pravil.

„Řekl ti to Osud, že?“ zeptala se zvědavě láska.

„Nevím, kdo to byl, slyšel jsem pouze jeho hlas, doprovázel mě na cestě.“

Zastavil se a pohlédl na ni: „Přál bych si je mít s tebou, lásko.“

Usmála se. Vzala ho za ruku a usedli spolu pod strom. Byl to statný, rozkvetlý strom v nejlepších letech. Právě tak jako on. Políbili se. Pohládl ji. Jeho ruce něžně projely jejími vlasy. Ovanula ho příjemná vůně. Přitiskl ji k sobě a líbal. Svět se zastavil a byl tu jen pro ně. Z výšky na ně hledělo sluníčko a příjemně hřálo. Její modré oči byly jak dvě zeměkoule. Při pohledu do nich viděl sebe, ji a jejich život.

„Láska, ta umí věci...“ pomyslel si.

A tak tu byli pro sebe. Oni dva a strom, který svými větvemi zakryl jejich nahotu. Dny běžely a začaly se krátit. Už nebylo tak teplo a některé stromy ztrácely listí. Až jednoho dne přivedla láska na svět jejich syna.

„Jsem šťastný, mám všechno, co jsem si přál.“

„Opravdu všechno?“

„Ano, mám tebe, syna, rodinu, nic víc nepotřebuji.“

„Jednoho dne i on půjde svou cestou,“ řekla láska.

„Tušil jsem to. Nebudu mu bránit. I on musí poznat svou cestu a najít svou lásku.“

Přišla zima. Krajinu pokryl sníh, mezitím on vybudoval pro svou rodinu obydlí. Osvojil si, jak zapálit oheň, jak ulovit zvěř a připravit jídlo. Okolo svého obydlí si zbudovali zahrádku. Na ni zasadil plody, jež poznal během své cesty.

Jak syn rostl, on stárnul, jen láska v jeho srdci zůstávala stejná. Častěji usedal na lavičku pod stromem a vyhlížel do kraje. Dny už nebyly takové jako dřív. Už tu nebylo dobrodružství a radost z cesty. K dříve poznané Bolesti mu přišla v ústrety i Únava a Stáří. Vlasy mu prořídly, zešedivěly, na tváři se mu objevily první vrásky. Věděl, že se blíží den, kterého se poslední dobou čím dál víc obával. Láska si všimla jeho ustarané tváře:

„Tíží tě něco?“ otázala se tiše. Přisedla si k němu na lavičku a ulehla mu do klína. Zahleděl se jí do očí.

„Vím, že má cesta spěje ke konci,“ pravil také tiše.

Pohlédla na něho, jejich oči se střetly. Snad na vteřinu, či méně, ten pohled však říkal vše.

„Zítra vyrazíme,“ pravil a pohládl ji.

„Musím připravit syna na cestu.“

Po tváři jí skanula drobná slza. A pak další a další, až se jejich tok proměnil v závoj stružek, které zkrápěly její krásnou a něžnou tvář.

„Neplač,“ řekl, „sama víš, že to muselo přijít.“

Odmlčel se a prohlížel si ji. Pak uchopil kousek listu a osušil jí tvář. Usmáli se na sebe. Krajinu pomalu skryla tma. Vyšel měsíc a stříbrným světlem zalil celé údolí. V dáli houkala sova a jen drobné světlo pronikalo okny srubu, který tam stál ztichlý a posmutnělý.

Uchopil lásku za ruku a vydali se ke srubu. Oheň již dohořival a na lavici odpočíval jejich syn. Dívali se na něho. Zítra se jejich cesty rozejdou. Navždy...

Ulehli do svého lůžka a přitiskli se k sobě. Oheň zaprskal a vyhasl. Srub pohltila milosrdná tma. To ráno si slunce přivstalo a pošimralo zlatým paprskem srub a jeho obyvatele. Vstali a trochu pojedli. Sbalili si věci a vyšli před srub. Láska nasbírala plody ze zahrádky. Na cestu se budou jistě hodit.

„Kam jdeme, táto?“ zeptal se váhavě syn.

„Vyrážíme na cestu, je nejvyšší čas,“ odvětil otec a nastalo zvláštní ticho.

„Neboj synu, vše se dozvíš,“ dodala láska.

Srub stál od té chvíle osamocen, s dveřmi dokořán. Nechali je tak. Co když sem zavede cesta někoho dalšího? Vydali se cestou, která je jako staré známé přivítala. Syn kráčel po boku otce.

„Kam vede ta cesta, táto?“

„Je to můj život a zanedlouho i tvůj.“

„Půjdeme životem společně?“ optal se syn nejistě.

„Ne synku,“ pravila láska, „naše cesty se musí rozejít.“

„Ale proč, nechci to!“, odvětil s bolestí v hlase syn. Neznal ten pocit.

„Poznal jsi Bolest, jako kdysi já,“ řekl otec a pozorně se na syna zadíval. Byl ustaraný. Zastavili se a otec syna objal.

„Neboj se, tvá cesta tě povede.“

„Ale co tvoje cesta, táto?“

„Moje pomalu končí,“ pravil smířlivě.

Kráčeli mlčky, syn po boku otce, s láskou v patách. Krajina byla rozkvetlá, tisíce květin i vůní je provázely na každém kroku. Když bylo slunko na poledni, zastavili se, aby pojedli. Otec začal své vyprávění o jeho cestě a jak potkal svoji lásku.

„Potkám i já svoji lásku? otázal se s napětím v hlase syn.

„Budu všude tam, kde mě budeš potřebovat,“ odpověděla s úsměvem láska.

„Jak ji poznám?“ pokračoval syn.

„Poznáš, uvidíš,“ řekla láska a vzala syna za ruku.

Kráčeli zvolna, nespěchali. Cesta byla rovná, lemovaly ji stromy a za nimi zářily zelení louky, kam jen oko dohlédlo. Pravý ráj. Tisíce motýlů se prohánělo po lukách a vítr jim zpíval svou nekonečnou píseň. Tu a tam se klikatil potůček v němž se honily rybky.

„I on jednou skončí někde svoji pout'... Kde asi?“ pomyslel si muž.

Hleděl na tu krásu a byl spokojen. Co všechno dokázal za svou pout'. Věděl, že jeho dny skončí, ale byl s tím smířený. Smířil se s osudem.

„Tak vidíš, kam až jsi došel,“ pravil hlas, který muž dobře znal.

„Osude?“

„Ano, můžeš mi tak říkat...“

„Tohle všechno jsi pro mě připravil?“ zeptal se muž, ale odpověď už znal.

„Jsi spokojen, čím vším jsi prošel, co všechno jsi dokázal?“ optal se ho Osud.

„Ano jsem, potkal jsem lásku, dala mi syna, co víc bych si mohl přát?“ řekl muž.

„Zmoudřel jsi,“ pravil Osud, „musím už jít, přišel jsem se s tebou jen rozloučit.“

„Počkej chvíli,“ vykřikl muž.

„Ano?“

„Děkuji Ti za všechno,“ řekl tiše muž, „děkuji.“

„Sbohem.“

Muž se otočil a rozhlédl se kolem sebe. Vedle něj však kráčeli pouze jeho syn a láska. Nikdo jiný tu nebyl.

„Co se děje?“ otázala se láska.

„Byl tu opět ten hlas, přišel se rozloučit,“ řekl muž.

Láska se usmála. Cesta naše poutníky dovedla k rozcestí. Jedna odbočka vedla kamsi do neznáma a ta druhá se ztrácela v trávě. Stromořadí tu končilo a bublající potůček se změnil v řeku. Zastavili se. Muž pohlédl na syna. Jejich zraky se setkaly a proměnily se v porozumění.

„Zde se naše cesty dělí,“ řekl muž.

„Vím, táto, řekl mi to Osud,“ řekl syn a odmlčel se.

Muž na něj s údivem pohlédl.

„Jsi připraven?“

„Ano, jsem“ řekl syn a pohlédl na své rodiče.

„Pamatuj však na jedno, synu. Nikdy se neotáčej, nikdy nesejdi z cesty. Slib mi to, prosím.“

„Slibuji, táto,“ pravil syn.

Pohlédli si do očí a objali se... Otec poodstoupil.

„Je čas jít synu, sbohem a hodně štěstí.“

„Sbohem, tatínku, sbohem maminko,“ řekl syn.

Poslední pohled, poslední pohlazení. Otočil se a vydal se zapadajícímu slunci vstříc. Muž s láskou stáli na místě. Drželi se za ruce a hleděli, jak se silueta jejich syna ztrácí v prachu cesty. Slunce zapadlo a po nebi se rozprostřely červánky. Jeden život se osamostatnil, druhý se chýlí ke konci.

„Jsi i ty připraven?“ řekla láska a zvědavě se zadívala na svého muže.

„Ano, jsem připraven,“ odpověděl a pohladil jí po tváři. Usmála se.

„Tak pojd,“ řekla tiše a vzali se za ruku.

„Bolí to?“

„Neboj, budu s tebou,“ pravila něžně láska.

Překročil hranici cesty a nohou se dotkl trávy. Potom i druhou a znenadání ucítil, jak se začíná propadat do neznáma. Světlo se vytrácelo, oči se přivíraly. Barvy bledly až zcela zešedly. Ustal zpěv ptáků a šum větru. Oči se zavřely a všechno pohltila tma. Srdce mu přestalo bít.

Láska vše pozorovala se zatajeným dechem. Potom i ona cítila, jak se kamsi propadá. Její modré oči vyhasínaly a z posledních sil pomyslela na otce a jejich syna. Z posledního nádechu jí z těla vyrazil proud jisker, které rozzářily temnotu smrti.

Jako proud dravých ptáků vyletěli ven a zamířili k cestě, kterou se ubíral jejich syn. Jako když udeří blesk a hrom současně zajeli do jeho těla. Syn se zprudka zastavil, a zhluboka se nadechl. V těle se mu rozlil hřejivý pocit lásky. Usmál se. Pochopil...

„Děkuji maminko, děkuji tatínku,“ zašeptal a vyrazil tam, kam do dále vedla jeho cesta.

Sbírka rozkvetlých bodláků
Jan Žák

Korektura Rudolf Schebesta
Rok vydání 2022
První vydání. Počet stran 32